

Més que un professor

Rosa Pàmies Vilà

Tanco els ulls i intento recordar...

És dia tretze de setembre del 2004. Onze del matí.

Primera setmana de classe després d'un estiu desconnectada de la facultat. Segons marcava l'horari: *Estadística I* amb Albert Prat. Aula B3 a vessar (ja se sap, eren els primers dies de classe...). Amb la puntualitat que sempre el caracteritzava (cinc minuts abans de l'hora ja era darrera la porta esperant que el professor anterior acabés la classe) va arribar a l'aula. Presentació de l'assignatura i introducció a l'Estadística i al seu paper en la Gestió de la Qualitat: "si us agrada, hi ha una assignatura on es treballa aquest tema, fixeu-vos cap a final de quadrimestre que veureu companys de quart als passadissos d'aquí fora fent proves amb *helicòpters de paper*..." Més tard, jo en seria una.

I és que a la primera presa de contacte, una s'adonava que l'Albert no era d'aquelles persones que reneguen del treball. No es passava el dia esperant l'hora de sortida, les setmanes esperant els divendres, ni els mesos planificant les vacances... Estic convençuda que considerava la seva feina un plaer. Era capaç d'oferir-nos-ho tot, tot el que estigués al seu abast era poc per intentar-nos obrir el camp de visió que moltes vegades els alumnes només centrem en anar passant els exàmens.

Les seves classes no anaven dirigides a fer-nos aprovar una assignatura sinó a que compenguéssim allò que ens explicava. Amb un rigor exhaustiu —quantas vegades el veies corregir petits errors tipogràfics en les transparències!— ens volia fer gaudir d'allò que ell coneixia i era capaç de transmetre'ns. Gaudia ensenyant i com ens va deixar clar el primer dia: "Si fos per mi us aprovaria a tots, així m'asseguraria que a classe només vinguessin els que realment tenen ganes d'aprendre..."

Una mort sobtada fa que al rebre la notícia no t'ho acabis de creure, bé, ben mirat segurament el que passa és que no t'ho vols creure. Em vaig quedar en un petit estat de xoc... però si tenia correus seus de finals de desembre! Com podia ser que el 2 de gener... Estic segura que aquesta condició d'efímera —que ens espanta tant— és la que dóna valor a la vida, però.. No no no, hi ha d'haver un error, l'Albert no!

Inconscientment vaig intentar amagar-me de la realitat eludint aquella veu interior que em feia adonar, que d'avui per demà, havia desaparegut un dels puntals on podia recolzar-me quan tenia qualsevol mena de dubte. Amb ell es podia parlar de tot. Les hores de consultes — i molts dels que som aquí hi estarem d'acord — anaven més enllà del temari: el funcionament de l'escola, la possibilitat de fer màsters, l'enfocament dels projectes finals de carrera, les pràctiques a empreses, els intercanvis dins la carrera, la visió de l'enginyeria... Era una veritable font d'informació, al servei també, dels alumnes.

En un dia com el d'avui, val la pena ser valenta i atrevir-me a escoltar els records dels diàlegs amb ell. Uns diàlegs que m'enfronten a allò que sóc realment i m'ensenyen a aprofitar el que he viscut en el passat com a guia del que em cal trobar en el futur. Perquè tots tenim un camí personal per on avancem segons les nostres decisions individuals, però està clar que som incapaços de fer-lo sols. Els dubtes sempre apareixen i l'Albert era un professor capaç d'ajudar-nos a resoldre el nostre jeroglífic particular.

Tenia la virtut d'observar i sobretot d'escoltar. A més a més, mai defugia dels problemes més personals de l'alumne sinó que intentava comprendre'ls; una empatia constant que ens ajudava a assolir les nostres fites. I aquest interès el podia mostrar al seu despatx de la planta sis, en una fortuïta trobada per l'escola o fins i tot en unencontre casual pel carrer.

Tots recordem aquells que ens han aconsellat tant per seguir endavant com per rectificar o si convé abandonar i provar per un altre camí. Ell n'era un, l'Albert em va fer reprendre l'ànim més d'una vegada quan creia haver decaïgut, fent-me veure, que el que realment importa a la vida és allò que ens ha d'ajudar a sentir-nos bé, i que per trobar-ho, primer cal asseure's i esbrinar de què estan fets els nostres somnis.

Poques coses provoquen tanta angoixa com el dubte; saber què hem de fer quan l'elecció no està clara depèn de l'experiència que tinguem i de la informació que tenim acumulada a la nostra ment. Al cap i a la fi, hem de reconèixer que les nostres idees i decisions no són res més que el fruit que recollim de l'experiència dels altres.

Que cada ésser humà és un món únic i irreplicable és un fet indiscutible. Com també ho és que malgrat això necessitem projectar i compartir la nostra individualitat. I estic segura que, ara que li ha tocat recollir l'àlbum i marxar, no ho ha fet amb la recança d'haver deixat un munt de coses a mitges, sinó amb la tranquil·litat d'haver preparat a d'altres per continuar-les; i amb l'esperança de que allò intangible, ja sigui ànima o inconscient, l'ha acompanyat també en aquell darrer instant en què materialment orgànic o immaterialment espiritual ha deixat de ser mortal per passar a ser, per a tots nosaltres, un tros d'eternitat.

Gràcies, Albert.